

Celem i wynikiem każdej ważnej spowiedzi jest pojednanie się z Bogiem oraz wspólnotą, poprawienie swego życia, a także odnowienie prawdziwego obrazu Boga w sobie.

Każda pierwsza spowiedź człowieka dotyczy całego okresu poprzedniego życia. W przypadku dziecka, okres jest ten stosunkowo krótki. Bywa też tak, że dorosły już człowiek, który został ochrzczony jako dziecko, przez dłuższy czas niebiorący udziału w życiu religijnym, później zostaje natchniony przez łaskę Bożą, nawraca się i postanawia przystąpić do spowiedzi z całego życia. W takim przypadku spowiedź dotyczy rzeczywiście sporego okresu życia. W czasopiśmie katolickich czas od czasu można przeczytać piękne świadectwa tych, kto się pojednał z Bogiem i Kościołem po długich latach. Święty Augustyn również przeżył nawrócenie już w starszym wieku, napisał: „Ty, Panie, dobry i miłosierny. Dotknąłeś głębi mej duszy. Stamtąd, z głębi mego serca, wyciągnąłeś i daleko odrzuciłeś nieobjętość rozpusty... Gdzież była moja wolna wola w ciągu tylu lat? Na ile przyjemnym dla mnie jest być wolnym od złych przyjemności!”. (Spowiedź IX, 1) † W Kościele katolickim jest praktykowana też spowiedź generalna, która dotyczy całego życia bądź pewnego jego okresu. Taka spowiedź z całości życia pozwala głębiej poznać miłość Bożą, bardziej poznać siebie, swą słabość i grzeszność, prowadzi do większej pokory, wywołuje obrzydzenie grzechami, szczere pragnienie poprawy i zadośćuczynienia za grzechy przeszłości.

Takiego typu dobrowolna praktyka duchowa znana jest z dawnych czasów. Tak np. św. Tomasz z Akwinu uważał ją za potrzebną dla duszy człowiek. W XIV stuleciu papież Benedykt XI wydał pozwolenie na spowiedź generalną w całym Kościele. Św. Wincenty a Paulo, wielki patron ubogich, spowiadając ludzi, będących na granicy życia i śmierci, zauważył, iż spowiedź generalna daje możliwość odkryć to, czego nie uświadamiało się w ciągu całego życia.

Św. Ignacy Loyola odegrał szczególną rolę w propagowaniu spowiedzi generalnej. W swych „Ćwiczeniach duchowych” pisze o korzyściach spowiedzi generalnej:

1. Penitent „odprawiając ją ma więcej pożytku i zasługi, a to z powodu większego w danej chwili żalu za grzechy i niegodziwości całego życia”.
2. „Pozna się grzechy i ich złość bardziej dogłębnie niż w czasie, gdy człowiek nie oddaje się rzeczom wewnętrznym; uzyskując więc teraz większe ich poznanie i boleść z ich powodu, będzie się miało większy pożytek i większą zasługę, niż miało się przedtem”.
3. Wierny jest lepiej przygotowany na przyjęcie Najświętszego Sakramentu, które pomaga temu, by nie upaść w grzech, lecz także do zachowania ustawicznego wzrostu w łasce.

Spowiedź generalna potrzebna jest dla tego, kto przedtem spowiadał się nieszczerze bądź bez wypełnienia wszystkich jej warunków. Do takiej spowiedzi można też przystąpić z okazji jakichś istotnych wydarzeń w życiu (np. śuby zakonne, sakrament święceń, ślub, jubileusz). Należy pamiętać, że grzechy wyznane już zostały przez Pana przebaczone, zaś ich powtórne przypomnienie pomaga zobaczyć wielkość Miłosierdzia Bożego, które miało miejsce w życiu

Co znaczy spowiedź z całego życia?

Wpisany przez A. Аркадзь Куляха OCD, catholicnews.by
30.03.2014 00:00

tego człowieka. Przygotowania do spowiedzi generalnej są takie same, jak do zwykłej, jedynie dotyczy dłuższego okresu życia.